

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΝ
ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ
ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΤΗΣ ΒΕΡΡΟΙΑΣ

«Εὐλογητός...», «Κύριε εἰσάκουσον...», τὸ «Θεὸς Κύριος...» (σελ. 5-7) καὶ τὸ Τροπάριον.

Ἦχος δ' Ταχὺ προκατάλαβε.

Ταχὺ προκατάλαβε, Πάτερ Ἀντώνιε, καὶ σῶσον τοὺς δούλους σου τῶν ἐνεστώτων δεινῶν, καὶ θλίψεων ἔχεις γὰρ πρὸς τὸν κτίστην, καὶ Θεὸν παρησίαν. Πάρεσο οὖν ἐν τάχει, τοῖς πιστῶς σε καλοῦσι, τὴν σὴν νῦν προστασίαν, καὶ σκέπην δωρούμενος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα τὰς ἰκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῷ Υἱῷ, καὶ Θεῷ, Κυρία πανάχραντε, λύσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων. Σκέδασον τὰς ἐνέδρας, καὶ τὰ θράση παρθένε, τῶν νῦν ἐφοπλιζομένων κατὰ τῶν δούλων σου.

Ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ ὁ Κανὼν.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑμνὸν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν.

Τὸ ὄμμα καθάρως σου τῆς ψυχῆς, καὶ τῆς διανοίας, οἶκος γέγονας τοῦ Θεοῦ, Ἀντώνιε μάκαρ τῷ τε θρόνῳ, σὺν παρρησίᾳ πολλῇ νῦν παρίστασαι.

Ἠυξήθης ὡς φοῖνιξ δαβιτικῶς, δικαίως βιώσας, ὡς τὸ ὄντως ὄν ἐφετόν, ἐκ βρέφους ποθήσας, Πάτερ, θεῖε, καὶ πρὸς μονὰς οὐρανοῦ μεταβέβηκας.

Ναὸν κατεσκευάσας σεαυτόν, τῆς σεπτῆς Τριάδος, ἐγκρατεία καὶ προσευχῇ, καὶ νηστεία Πάτερ, ὄθεν χάριν, τῶν ἱαμάτων ἀξίως ἀπέιληφας.

Θεοτοκίον.

Ὁ πᾶσαν τὴν κτίσιν οἶα Θεός, δρακὶ περιέπων, καθωράθη περιγραπτός, ἐκ σοῦ κόρη θέλων συντριβείσαν, φύσιν βροτῶν ἀναπλάσαι ὡς εὐσπλαγχνος.

Ῥδὴ γ΄ οὐρανίας ἀφίδος.

Χαρμονῆς τυχὼν θείας, παρὰ Θεῶ ἅγιε, ταύτην ἀμοιβὴν τῶν σῶν πόνων ὥσπερ εὐράμενος, τῶν ἀνυμνούντων σε, ψυχὰς χαρίτωσον Πάτερ, πόρρω ἀπωθούμενος πᾶσαν κατήφειαν.

Ἀναβὰς εἰς τὸ ὄρος, τῶν ἀρετῶν ἅγιε, θείας θεωρίας ὡς πάλαι, Μωσῆς ἠξίωσας δι' ὃ καὶ εἴληφας, τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν, ἦν παρέχεις πάντοτε τοῖς σοὶ προστρέχουσι.

Ραθυμίας ἀπάσης, βιωτικῆς ἅγιε, ταῖς πρὸς τὸν Θεόν σου πρεσβείαις πάντας ἀπάλλαξον καὶ καταξίωσον, πρὸς τρίβους βαίνειν εὐθείας, ἀπροσκόπτως πάντοτε θείους προστάγμασι.

Θεοτοκίον.

Ἰκετεύω παρθένε, τὴν τῶν κακῶν ἔφοδον, τῶν ἐπερχομένων ἀθρόων, ἐμοὶ τῷ δούλῳ σου, ἐξ ἀοράτων τε, καὶ ὁρατῶν ἐχθρῶν κόρη, ὡς μακρὰν ἀπέλασον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει τῶν ὑπὲρ ὧν ἡ Παράκλησις.
Εἶτα Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὴν πηγὴν τῶν θαυμάτων παρὰ Θεοῦ, τὴν δοθεῖσαν τῷ κόσμῳ τὸν θαυμαστόν, καὶ θεῖον Ἀντώνιον, ἀσκητῶν τὸ ὠραῖσμα, ἡσυχαστῶν τὸ κλέος, Βερροίας τὸ καύχημα, τῶν ἐν νόσοις ἀπάντων, τὸ μέγα προσφύγιον, πάντες κατὰ χρέος, εὐφημήσωμεν ὅτι, κἂν ταῦτα τοῖς πάσχουσι, χορηγῆι τὰ ἰάματα, καὶ Θεῷ παριστάμενος, πρεσβεύει ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς μετὰ πόθου τελοῦσι, τὴν θεῖαν μνήμην αὐτοῦ.

Ὁδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἰκεσίαις σου λύτρωσαι, πάσης περιστάσεως ταῖς πρὸς τὸν Κύριον, τοὺς ἐν πίστει σοι προστρέχοντας, καὶ ἀσπαζομένους τὴν σὴν λάρονακα.

Νέμεις πάτερ τοῖς χηρῶσι, τὴν τῶν ἰαμάτων θεῖων δαφίλειαν, τὰς ψυχὰς ὁμοῦ καὶ σώματα, θεραπεύων πάντων θεῖα χάριτι.

Ἐπὲρ φύσιν ἠγώνισας, πόνοις κατατρύχων σῶμα τὸ πῆλινον, τὴν ψυχὴν δὲ ἀνεπτέρωσας, πρὸς Θεὸν τῶν ὄλων, Πάτερ ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ὡς τὸν κύριον τέξασα, καὶ πρὸς τοῦτον ἔχουσα
μόνη πάναγνε, παρηρησίαν ὑπὲρ ἅπαντας, εὐμενῶς
τοῖς σοῖς δούλοις ἀπέργασαι.

Ὁδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Μόνον τὸν Θεόν, ἔσχες Πάτερ ἐν καρδίᾳ σου,
καὶ δι' αὐτοῦ τῶν ἰαμάτων κρουνοῦς, ὡς ἀπὸ κρή-
νης ἀναβλύξεις τῆς σῆς λάρανακος.

Νεῦσον ταῖς λιταῖς, τῶν ὑμνούντων σε Ἀγτώ-
νιε, καὶ ταῖς σαῖς λιταῖς ἡμῖν ἰλέωσας, τὸν εὐσυμπά-
θητον Λόγον Θεὸν καὶ Κύριον.

Ὁρῶθι ἡ σορός· τῶν λειψάνων σου Ἀντώνιε,
ὥσπερ πηγὴ τις ἡμῖν προχέουσα, παθῶν ποικίλων
ἀφθόνως ἀεὶ ἰάματα.

Θεοτοκίον.

Ἄνωθεν ἡμᾶς, ἐποπτεύεις Παναμώμητε, καὶ
περιέπεις ἀεὶ τὸν κληρὸν σου, τὸν θεοτόκον κυρίως
σὲ καταγγέλοντα.

Ὁδὴ στ΄. Τὴν δέσπιν ἐκχεῶ.

Τῷ πόθῳ τῷ πρὸς Θεὸν μακάριε, ὥσπερ σκύ-
βαλα τὰ πάντα ἠγήσω, καὶ πρὸς αὐτὸν τὴν διάνοιαν
ἔχων, τὰς τῶν δαιμόνων διώλεσας φάλαγγας, καὶ
γέγονας ὡς ἀληθῶς, ἰαμάτων πηγὴ ἀνεξάντλητος.

Ὁρέξεις τὰς τῆς σαρκὸς ἐμάρανας, ἐγκρατεῖα
καὶ ἀσκήσει παντοῖα, καὶ σεαυτὸν παρεσκεύασας μά-
καρ, τοῦ βασιλέως Χριστοῦ θεῖον τέμενος, καὶ νῦν

οἰκεῖς τοὺς οὐρανοὺς, τῆς αὐτοῦ ἀπολαύων λαμπρό-
τητος.

Ἐπιπλήθεις ἐν νεαρῷ τῷ σώματι, τὸν ζυγὸν σοῦ
τὸν χρηστὸν τοῦ Κυρίου, ἀπορραγεῖς τῶν φροντίδων
τοῦ βίου, καὶ φυγαδεύων εἰς ὄρος ἐμάκρυνας· καὶ
μόνος μόνῳ τῷ Θεῷ, νοερώς ἢς συνῶν καὶ ἠδόμενος.

Θεοτοκίον.

Ναῶ σου τῷ ἱερῷ παρεστῶτες, σοῦ δεόμεθα
στεροτάτῃ τῇ πίστει, ρῦσαι ἡμᾶς τῆς ἐχθρῶν ἐπι-
ρειάς, καὶ νοσημάτων παντοίων ἀπάλλαξον. Θεό-
νυμφε ἢ τὸν Χριστὸν τὸν λυτῆρα τῶν νόσων κήσα-
σα.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει τῶν ὑπὲρ ὧν ἡ Παράκλησις
Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἐορτάζει σήμερον, ἢ σὴ πατρὶς θεοφόρε, ἐορ-
τὴν ὑπέρολαμπρον, τῆς θεοφόρου σου μνήμης, ἅπασαν
προσκαλουμένη πόλιν καὶ χώραν, χαίρει γάρ, ὡς κε-
κτημένη θησαυρὸν μέγαν, τὴν πανέντιμόν σου κάραν,
θεόφρον πάτερ Ἀντώνιε, ὅσιε.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκειμένον. Ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχος. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων
ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (Κεφ. στ'. 17-23).

Ὅρα τοῦ Μ. Ἀντωνίου. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστιν ὁ Ἰ-
ησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ... (Σελὶς 158).

Δόξα Πατρὶ...

Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου προσβείαις ἐλεῆμων, ἐξά-
λειπον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Και νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός... Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Μὴ παύσῃ δεόμενος τοῦ Λυτρωτοῦ καὶ Δεσπότη, Ἀντώνιε, Ὅσιε, τοῖς τὴν θείαν μνήμην σου ἐορτάζουσι, πᾶσι δωρήσασθαι, ἄφεσιν πταισμάτων, αἰώνιαν ἀπολύτρωσιν, τῶν χαρισμάτων τε, τῶν πνευματικῶν τὴν μετάδοσιν, παιδῶν τε τὴν κατάφλεξιν, τῶν φρυγόντων νῦν τὴν καρδίαν ἡμῶν, ψυχῶν σωτηρίαν, καὶ θείαν προστασίαν, Ἀγαθέ, ἵνα ὑμνῶμεν γηθόμενοι, τὴν θείαν σου Κοίμησιν.

Τὸ «Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου» κ.λ.π. (σελ. 18).

Ῥδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἐαυτὸν κατακλείσας, στενωτάτῳ σπηλαίῳ, ἐν τούτῳ εἴληφας, τὸ πέρας τὸ τοῦ βίου, τρεφόμενος βοτάνοις, γυμνητεύων τῷ σώματι, ὁ τῶν Πατέρων βοῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὀλονύκτοις παμμάκαρ, προσευχαῖς ἐτροπώσω, δαιμόνων φάλαγγας, τῶν σὲ ἐπαπειλούντων, εἰς χάος ἀκοντίσαι, καὶ νῦν μέλπεις γηθόμενος· ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὑπὲρ φύσιν ὠράθης, περιῶν ἐν τῷ βίῳ, ἀγωνισάμενος, στενούμενος παμμάκαρ, θλιβόμενος κἂν τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸ πλάτος ἀνέδραμες, τῆς βασιλείας Χριστοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας χαίρων.

Θεοτοκίον.

Νέμεις πᾶσι Παρθένε, συμπαθῶς τοῖς αἰτοῦσι, παθῶν τὴν ἴασιν, ἐν τῷδε τῷ πανσέπτῳ, καὶ θεῖῳ τεμένει, ἐν ᾧ πίστει κραυγάζομεν· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η'. Τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Ἀποφυγὼν τὰς βιωτικὰς τρικυμίας, εἰς λιμένα θεῖον προσωρμίσθης, κράζων εὐλογεῖτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νοσοῦσιν ἅπασι χορηγεῖς τὰς ἰάσεις, ὡς ἀκέστωρ θεῖος, καὶ γὰρ ἔσχες, γέρας τῶν σῶν πόνων ἰάσεων τὴν χάριν.

Ὡς εὐπρεπῆς τε καὶ θαυμαστὸς ὁ ναὸς σου, ὁ ἐκ κρήνης ἅπασι προχέων, τῆς σεπτῆς σοροῦ σου ἰάματα παντοῖα.

Θεοτοκίον.

Ἡ σωτηρία μου καὶ ἐλπίς σὺ ὑπάρχεις, Θεοτόκε, ὅθεν σοῦ προστρέχω, τῷ σεπτῷ τεμένει εὐρέσθαι σωτηρίαν.

Ῥδὴ η'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ναὸς ὡς χρηματίσας, τοῦ Θεοῦ τῶν ὄλων, τὸν σὸν ναὸν ἀπειργάσω Ἀντώνιε, νόσων πολλῶν ἰατρειὸν καὶ ἄμισθον.

Ἰκέτευε τὸν κτίστην, ὡς αὐτοῦ θεράπων, τῶν δυσχερῶν ἡμῖν δοῦναι τὴν λύτρωσιν, τοῖς τῷ ναῷ σου τῷ θεῖῳ πίστει προστρέχουσιν.

Ὀλβία σου ἢ πόλις, καὶ χαρίτων πλήρης, τὴν

σὴν σορὸν κεκτημένη Ἀντώνιε· ὡς ὄλβον ἔμψυχον
ὄντως καὶ ἀδαπάνητον.

Θεοτοκίον.

Σωτήρα τῶν ἀπάντων, μόνη τετοκυῖα, τὸν Ἰη-
σοῦν ὑπὲρ φύσιν πανάμωμε, αὐτὸν δυσώπει σωθῆ-
ναι τοὺς σὲ γεραίροντας.

Τὸ «Ἀξιόν ἐστίν» καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Ὡς ἐχέφρων Πάτερ καὶ νουνεχῆς, βίου τὸ ζα-
λῶδες φυγαδεύων οἷα πτηνός, καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ κα-
τώκησας Παμμάκαρ, νηστεία καὶ δεήσει συνῶν τῷ
κτίσται.

Ἑλικῆς δυάδος ὑπεραρθεῖς, τῆς σαρκὸς τὸ νέ-
φος, ἀποσείσας καὶ τοῦ φωτός, μετασχὼν τοῦ Θεοῦ,
τρισμακάρο ἀσχολεῖσθαι, νυκτός τε καὶ ἡμέρας τούτω
οὐκ ἔπαυσας.

Βερροιαίων πόλις σὲ θησαυρόν, κεκτημένη μά-
καρ, ἐναβρύνεται τῇ σεπτῇ, σῆ σορῶ καὶ χαίρει, ὡς
μόνη πλήρης οὔσα, τῶν θείων σου θαυμάτων πάτερ
Ἀντώνιε.

Καὶ Θεοτοκίον. Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων... Τρισάγιον.
Εἶτα τὸ Τροπάριον Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Τὸν ὁμώνυμον τοῦ Ἀντωνίου, καὶ ὁμότροπον
ἀναδειχθέντα, τὸν ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις ὡς ἄδυ-
τον, ἀναφανέντα ἀστέρα τοῖς θαύμασιν, εὐσεβοφρό-
νως ὑμνήσωμεν λέγοντες, Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν
Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

"Ετερον. "Ομοιον.

"Ισος ἔλαμψας ἐν τῇ ἀσκήσει, νῦν Ἄντώνιε, τῷ συνωνύμῳ, πολιτείαν ζηλώσας ἰσάγγελον, καὶ τῶν ἐνθέων χαρίτων ἠξίωσας, καὶ ἀσθενούντων ἀκέστωρ καθέστηρας· ὄθεν πάντες εὐσεβοφρόνως δεόμεθα, τὴν σὴν διατηρεῖν πατρίδα ἄτρωτον.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει ὡς συνήθως καὶ ἐν τῇ Ἀπολύσει ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμοιον.

"Ἦχος β'. "Οτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Δεῦτε ὀλοθῦμε τῇ ψυχῇ, καὶ τῇ προαιρέσει ἀπάσῃ ἤδη ἐκζητήσωμεν, παρὰ τοῦ παμμάκαρος ἐπικουρίας τυχεῖν, τῶν δεινῶν περιστάσεων, αὐτῷ ἐκβοῶντες, σὺ ἡμᾶς ἀπάλλαξον, καὶ ἐλευθέρωσον ὅπως σαῖς πρεσβείαις πρὸς τὸ θεῖον, τύχωμεν ἀφέσεως Πάτερ, πάντων ὧν ἡμάρτομεν οἱ δοῦλοί σου.

